

MOLNÁR DÁVID

Lebegés

Ahogy hanyatt feküdt az ágyon, látta, hogy egy kés, egy nagy szürke konyhakés lebeg a mellkasa fölött. Antigravitációs szerkezet, földönkívüli jármű. Ez az acéldarab ugyanaz, ami a konyhában az ablak mellett a késtartóban szokott lenni, ugyanaz, amit minden használat után köszőrűkövel alaposan megélez. Ha a körmével megpöcköli, szép csilingelő hangot ad. Nézte a levitáló fémet, amely nem volt mozdulatlan. Olykor pár millimétert följebb emelkedett, máskor meg kicsit süllyedt a bordái felé. Nem lehetett tudni, hogy került ide, miként jött át ebbe a szobába. Az ajtó csukva volt most is. Fölhúzta a pólóját egészen a nyakáig, a takarót meg eddig sem húzta magára. A kés hegye kicsivel a bal mellbimbója alá mutatott, attól valamivel jobbra. A kés emelkedett és süllyedt. Már nem az egész kést nézte. A hegyét nézte meg a mellbimbóját, meg egy darabot a hasából. Emelkedett és süllyedt, ahogy a levegő be- és kiáramlott. A két dolog mozgása nem volt szinkronban egymással. A késhegy lefelé tartott, s most már csak lefelé, lassan, alig észrevehetően, akár az óra nagymutatója, amelyet nagyon koncentráltan kell figyelni, hogy észrevehessük, jár. Süppedt, akár egy ló patája valami lassított felvételen a parti iszapba. A bordái között lenyomta a bőrt. Már nem a hegyét nézte. Nem látszott a hegye. Az élet nézte közvetlen a késhegy fölött. A bőrön átment a kés. Ugyanarra a pontra fókuszált tekintetével, a pengének viszont a nyélhez egyre közelebbi részeit látta. A kés me-
rült, akár egy süllyedő hajó. Nem érzett fájdalmat, pedig a penge átment a bordái közt. Úgy érezte, mintha körültapintaná a fémlapot a testével, mintha nem sebet, hanem egy roppant finom tapintószervet vágna

belé a konyhakés. Tudta, hogy már rég a szívével tapintja. A kés merülése megállt. A krómszürke nyél alatt, ott, ahol a penge behatolt, most valami kifelé nyúlt; nem maga a penge, mellette valami. Ez is szürke volt, de nem olyan tükröződőn szürke, hanem mint némely papír tojástartó. Valami nagyon vékony, szürke bőrral fedett ujj emelkedett ki a mellkasából, s mintha csak annak volna egy végtagja, emelni kezdte, húzta kifelé a kést, vagyis önnön testét. Magát a pengét, azaz azt, ami korábban a penge volt, szintén szürke bőrral borította. Kiemelkedve a testéből már nem volt olyan lapos, látszottak az izmai. Utána előbukkant egy másféle domborulat, egy csukott szemhéj. Eközben más ujjszerű tagok is kinyomakodtak. A fejéhez közelebb és az attól távolabb eső részen is egy-egy rövidebb és egy-egy hosszabb ilyen láb volt látható. Láb, mert ezeken a csontos, sovány nyúlványokon úgy támaszkodott meg, mintha a lábain, lassan kinyújtva őket a mellkas egy-egy pontjának támaszkodva, hogy a testével kiszabaduljon végre a bordák szorításából. A szem kinyílt. Kerek vágású volt, nem olyan, mint az emberé, de a szürkés írisz és a pupilla miatt mégis emberi szemnek tűnt. Megjelent egy orrlyuk. Nem dudorodott ki orr, csak egy apró, lapos nyílás volt ferde vonalban. Nyilván ennek az orrlyuknak és a kerek szemnek is megvolt a maga párja a másik oldalon. Hosszan a szürke bőrral borította test folytatása következett, majd a valamikori késhegynél előbukkant egy aprócska száj. Ennek az alsó része éppen olyan hegyesen végződött, mint maga a kés. A lény, amely most előbújt, így profilból a kés körvonalát megőrizni látszott, ha nem vesszük a négy vézna lábat, amelyek kiszöktek belőle. Persze, ha szembe fordult volna, látható lett volna, hogy nem pengevékony a teste, valami hosszúságú potrohához vagy egy uszonyaitól megfosztott halhoz lehetett volna hasonlítani. Erre csak következtetni tudott, mert nem fordult szembe, maradt oldalt állva. A száj, akár egy sprotnié, de kifejezőbb; kissé tátva volt. Járatja a szemeit az állaton, amellyel a penge változott. Az orrlyuk kitágult és összeszűkülte. A test picikét előre-hátra billegett. Talán ennyire tudták csak egyensúlyban tartani az ujj-lábak. A hosszabbak a szem fölött, a rövidebbek alatta csatlakoztak a testhez. A végső ujjperceken nem nőtt köröm. Ezek az egész ujjhoz képest vastagok voltak. Az egykori pengén, a szürke bőrral alatt domborodó izmok néha kicsit megrándultak.

Szőr nem volt rajta. Belenézett a kés-állat szemébe. Az is nézte őt. Nem mozgott, nem ugrándozott az a tekintet ide-oda, nem méregette, nem vizsgálta, nem kutatta az arcát. Abban a tekintetben fáradtság volt és bánat. Az állat pislogott egyet szempilla nélküli szemhéjával. A szemből kibukott egy könnycsepp, amely legördült, végig a szürke testen, le a csúcsban végződő szájig, onnan pedig le az ő mellkasára; és abban a pillanatban, amint leért oda, ahonnan ez a most világra jött állat előbújít, szörnyű fájdalmat érzett, mintha villámsebesen most szúrnának belé egy hatalmas pengével. A következő pillanatban ömleni kezdett belőle a vér a széthasított szív dobogásának ütemére. Az állat pedig lemászott a mellkasáról a kés nyelét (amely még mindig ugyanaz a fémnyél volt, mint előtte) súlyos terhet jelentő szarvként viselve, s lefeküdt mellé a takaróra. Ez volt az utolsó dolog, amit látott.

Persze egyedül volt otthon. Harmadnap a testvére talált rá, s hívta a rendőrséget, hogy a bátyja konyhakéssel szúrta szíven magát. A tett okát ő is, amiként a család többi tagja is, csak találgatta, hiszen búcsúlevelet nem hagyott hátra, s öngyilkossági szándékra még csak homályos utalásokat sem tett.